

Arrest

nr. 165 162 van 1 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERBOVEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 januari 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 27 januari 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd op 19 februari 2016 gehoord in het gesloten centrum van Merksplas.

1.3. Op 8 maart 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd hem dezelfde dag per drager betekend.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pastoense origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Alimkhel, gelegen in het district Hisarak van de Afghaanse provincie Nangarhar.

U woonde tot 2011-2012 (1390 AK) in Alimkhel. Daarna verhuisde u met uw ouders en zussen naar Kaboel. Uw vader was al langer van plan naar Kaboel te verhuizen maar het vertrek werd versneld omdat u problemen kreeg met de lokale taliban. Ze vroegen u zich bij hen aan te sluiten, hetgeen u weigerde. In Kaboel konden jullie terecht bij familie. Jullie leenden een huis van uw neef J.(...) en hebben verder nog elf neven die allen eigendommen hebben in Kaboel. Uw familie woont momenteel nog steeds in Kaboel. Het jaar nadat u naar Kaboel verhuisde huwde u met H.(...) S.(...). Zij woont momenteel met jullie twee kinderen en haar ouders in Kaboel.

Nadat u afstudeerde ging u op zoek naar werk. Gezien u familie bent van Anwar-ul Haq Ahadi, die op dat moment minister van handel was, kon u een baantje versieren als veiligheidsagent bij het ministerie van handel. U diende er de beelden van bewakingscamera's te volgen. U werkte er bijna een jaar zonder problemen, tot u opeens telefonisch werd gecontacteerd door de taliban. Zij wilden dat u hen veiligheidsbeelden van het ministerie zou doorspelen en een deur voor hen zou openen. U lichtte uw vader in, die u vervolgens aanraadde uw verantwoordelijke alsook Anwar-ul Haq Ahadi, de minister van handel, in te lichten. Een plan werd gesmeed. U sprak af met de talibs nabij een moskee in Kaboel, waarbij deze prompt door de veiligheidsdiensten werden ingerekend. Achteraf werd u bedreigd door de taliban gezien u de reden was dat hun makkers werden gearresteerd. U besloot in samenspraak met uw verantwoordelijke dat er geen andere optie voor u was dan het land te verlaten, en zo geschiedde.

Via Iran en Turkije reisde u naar Europa. Op 25 januari 2016 werd u bij wijkwerking aangetroffen zonder identiteitsdocumenten. U werd overgebracht naar het centrum voor illegalen te Merksplas. Op 28 januari 2016 diende u een asielaanvraag in.

U beweert niet terug te kunnen keren naar uw land van herkomst uit vrees voor de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een kopie van uw diploma van de middelbare school Abdul Ghafoor Ahmadi in Kabul en een kopie van uw puntenlijst van diezelfde school alsook een Engelse vertaling neer. Na het interview stuurde u via uw sociaal assistent aan fax waarin u verklaarde dat u verkeerdelijk beweerde dat uw zus met Anwar-ul Haq Ahadi was gehuwd, terwijl ze eigenlijk met zijn broer is gehuwd. Op 22 februari 2016 legde u nog een CD-ROM neer met daarop drie foto's waarop – naar u beweert – uw verantwoordelijke bij de veiligheidsdienst, A.(...) R.(...) J.(...), te zien is met voormalig minister Anwar-ul Haq Ahadi en een videoopname waarin diezelfde A.(...) R.(...) J.(...) uw werkzaamheden bij het ministerie en uw problemen met de taliban bevestigt; en een handgeschreven briefje met dezelfde inhoud als de fax van uw sociaal assistent. Op 26 februari 2016 legde u uw originele middelbare schooldiploma en puntenlijst; uw taskara; en een handgeschreven brief waarin Anwar-ul Haq Ahadi uw werkzaamheden bij het ministerie en uw problemen met de taliban bevestigt; alsook de enveloppe waarmee deze documenten u werden opgestuurd neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig worden bevonden en dat de algemene situatie in de hoofdstad Kaboel op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

U maakt vooreerst niet aannemelijk werkelijk familie te zijn van Anwar-ul Haq Ahadi, de voormalige minister van handel.

Ten eerste valt op dat u uw familieband met Anwar-ul Haq Ahadi niet concreet kunt duiden. Gevraagd naar uw relatie met de minister zegt u dat hij uw neef langs vaderskant is, de zoon van uw vaders zus (CGVS p. 4). U vergist zich echter in de naam van de echtgenoot van uw vaders zus, de vader van Anwar-ul Haq Ahadi. U noemt aanvankelijk A.(...) J.(...). Gezien beiden niet dezelfde naam delen is het duidelijk dat A.(...) J.(...) niet de vader is van Anwar-ul Haq Ahadi. U corrigeert zichzelf spontaan en noemt Q.(...) A.(...) H.(...). Wie A.(...) J.(...) dan wel mag zijn kunt u niet zeggen (CGVS p. 9). Dat u zich zo zou vergissen in de namen van familieleden doet uw kennis ingestudeerd overkomen.

Verder doorgevraagd naar uw relatie met de minister herhaalt u dat hij uw neef langs vaderszijde is. Gevraagd naar zijn kinderen noemt u R.(...) en T.(...) H.(...). U stelt ook dat hij drie vrouwen had: één die overleden is, één waarvan hij ondertussen is gescheiden en zijn huidige vrouw, F.(...) G.(...) (CGVS p. 9). U vermeldt in het geheel niets over uw zus. Wanneer men u later in het interview vraagt naar het werk van de echtgenoten van uw beide zussen zegt u opeens dat uw zus gehuwd is met Anwar-ul Haq Ahadi (CGVS p. 11). Dat u dit eerder in het geheel niet zou vermelden is weinig aannemelijk. Dat het hier niet om een vergissing ging mag duidelijk zijn. Gevraagd naar de werkzaamheden van de echtgenoten van uw zussen zegt u: "Een van hen is minister. Anwar-ul Haq Ahadi is haar man." (CGVS p. 11). Ter bevestiging wordt u gevraagd: "Uw zus is getrouwd met de minister van handel?", waarop u

bevestigend antwoordt (CGVS p. 11). Toch wijzigt u uw verklaringen nog na het interview. Zowel via een fax van uw sociaal assistent (toegevoegd aan administratief dossier) als via een handgeschreven briefje (toegevoegd aan administratief dossier) verklaart u op respectievelijk 19 februari 2016 en 22 februari 2016 dat uw zus niet met de minister zelf maar met E(...)H(...)A(...), de broer van Anwar-ul Haq Ahadi, gehuwd zou zijn. Het dient weinig betoog dat dergelijke wijzigende verklaringen uw geloofwaardigheid sterk ondermijnen. Men kan van u verwachten dat u duidelijk en concreet uw familiebanden met een Afghaans minister kan aangeven, indien u effectief aan hem verwant zou zijn.

Verder schijnt u weinig te weten over de carrière van Anwar-ul Haq Ahadi. U weet dat hij aan het hoofd van de Afghaanse centrale bank stond en minister van financiën is geweest. Dat hij ook minister van economie was vermeldt u niet. U weet niet wanneer hij minister van handel werd, noch wie voorheen of nadien deze positie invulde. U weet evenmin hoe lang hij minister van handel was (CGVS p. 4). U beweert dat u familiale banden hebt met Anwar-ul Haq Ahadi. Van iemand die dicht bij een van de machtigste mannen van Afghanistan staat kan verwacht worden dat hij interesse toont in de carrière van deze persoon en hierover gedetailleerde verklaringen kan afleggen. Dit is zeker het geval gezien Anwar-ul Haq Ahadi u, naar u verklaart, tewerkstelde in zijn ministerie. Dat dit bij u blijkbaar niet het geval is ondermijnt opnieuw uw geloofwaardigheid.

Verder legt u geen enkel document noch foto's neer die uw verwantschap met Anwar-ul Haq Ahadi kunnen staven. Opnieuw kan verwacht worden dat u met een dergelijk belangrijk persoon in uw dichte familie tenminste een keer op de foto zou staan. U beweert foto's te hebben gehad op uw facebook account, maar deze te hebben verwijderd uit angst voor de taliban (CGVS p. 8). Er is echter geen reden waarom niemand van uw familie u deze foto's opnieuw zou kunnen doorsturen of waarom u geen afdrukken van familiefoto's e.d. zou kunnen neerleggen. U noemt wel de facebookpagina van A(...) R(...) J(...) (CGVS p. 8), waarop deze persoon inderdaad te zien is op een foto met de minister van handel. Na het interview legt u een CD-ROM neer waarop nog twee foto's van deze persoon met Anwar-ul Haq Ahadi te zien is (afdrukken toegevoegd aan administratief dossier). Deze foto's staven echter op geen enkele manier uw verwantschap met Anwar-ul Haq Ahadi. Het is integendeel extra vreemd dat u wel foto's van A(...) R(...) J(...) maar niet van uzelf met de minister kunt neerleggen. Eens te meer wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnd. Dat u geen enkel tastbaar bewijs neerlegt ter staving van uw verwantschap met Anwar-ul Haq Ahadi ondermijnt de geloofwaardigheid van deze familieband.

Verder maakt u niet aannemelijk effectief als veiligheidsagent voor het ministerie van handel in de Kaboel te hebben gewerkt.

Gevraagd naar een beschrijving van uw functie bij het ministerie van handel is uw antwoord zeer beknopt. U controleerde de veiligheidscamera's in en rond het ministerie. U ondervroeg verdachte personen en volle opnamebanden moest u overhandigen aan uw verantwoordelijke (CGVS p. 4). U zat in een kelder en hield twee beeldschermen in het oog (CGVS p. 5). Meer kunt u niet vertellen over de inhoud van uw functie. U beweert nooit de kelder te hebben verlaten tijdens uw werkdag (CGVS p. 5). Dit strookt niet met uw eerdere verklaring dat u verdachten moest ondervragen (CGVS p. 4). Gevraagd naar de structuur van het ministerie slaagt u er niet in een coherent antwoord te formuleren. U hebt het over de minister; deputies; departementshoofden; etc. maar u schetst geen samenhangende structuur (CGVS p. 9). Gevraagd onder welk departement u viel stelt u dat u onder geen enkel departement of deputy viel. U zou onder A(...) hebben gewerkt, die op zijn beurt onder de minister werkte (CGVS p. 9). Wie er verder nog verantwoordelijk was voor de veiligheid van het ministerie weet u niet (CGVS p. 9). U kent geen enkele collega persoonlijk of zelfs maar bij naam (p. 9), behalve uw neef M(...) J(...) (CGVS p. 5). Gevraagd naar iemand die u kent binnen het ministerie noemt u de huidige en de voormalige secretaris van de minister. Dat u enkel personen op dergelijke hoge posten zou kennen, maar niemand in uw directe werkomgeving, is weinig geloofwaardig. Verder noemt u doorheen het gehoor enkel de veiligheidsverantwoordelijke A(...) J(...) (CGVS p. 5). Dat u, die stelt meer dan een jaar als veiligheidsagent voor het ministerie van handel te hebben gewerkt (CGVS p. 5), zo weinig over uw werk, uw werkomgeving en uw collega's zou kunnen vertellen maakt uw verklaringen weinig geloofwaardig.

Met betrekking tot uw werk voor het ministerie van handel legt u geen enkel officieel document neer ter ondersteuning hiervan. U zou uw contract hebben moeten terug geven op het moment dat u uw job verliet. U verklaart dat u uw werkbade – die men u eerst ook wou afnemen - mits enige druk mocht houden maar die zou dan van u zijn afgenomen door de smokkelaar op weg naar Europa (CGVS p. 9). Het komt niet aannemelijk over dat het ministerie van haar werknemers zou eisen dat die hun kopie van het arbeidscontract bij ontslag zouden inleveren. Aannemelijker zou zijn dat het ministerie integendeel een bewijs van beëindiging van het contract aan de werknemer zou overhandigen. Het komt trouwens in het geheel niet aannemelijk over dat u enerzijds een onschuldige kopie van uw arbeidscontract zou moeten teruggeven hebben aan uw werkgever maar dat men u dan wel een werkbade liet houden, die eventueel later zou kunnen misbruikt worden. U legt wel een handgeschreven verklaring neer, naar u

beweert ondertekend door de voormalige minister van handel Anwar-ul Haq Ahadi (zie document toegevoegd aan administratief dossier). Hierbij dient te worden opgemerkt dat het om een handgeschreven briefje gaat zonder hoofding, stempel of enig ander officieel kenmerk. Het komt niet aannemelijk over dat de minister van handel, indien u werkelijk tewerkgesteld was in zijn departement (en u bovendien een familielid van hem was), u enerzijds geen officiële stukken ter bevestiging van uw diensten zou kunnen/willen uitreiken – deze zelfs zou teruggeisen – maar dan wel zijn toevlucht zou nemen tot een handgeschreven briefje zonder officieel karakter. De authenticiteit van dit document is dan ook uitermate betwistbaar. Daarnaast legt u een CD-ROM neer met een video-opname van – naar u verklaart – A.(...) J.(...) waarin hij verklaart dat u effectief werkzaam was voor het ministerie en problemen kreeg met de taliban (zie stuk toegevoegd aan administratief dossier). Het gaat hier duidelijk om een gesolliciteerde video-opname die werd geregistreerd ter staving van uw asielaanvraag. Gezien u geen geloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot uw werk voor het ministerie en evenmin enig betrouwbaar document hieromtrent neerlegt kan niet zonder meer worden afgegaan op de beweringen van de persoon in de video-opname. U legt eveneens drie foto's neer van A.(...) J.(...) waarop die te zien is samen met Anwar-ul Haq Ahadi (CD-ROM en afdrucken toegevoegd aan administratief dossier). U staat zelf niet op deze foto's en zij vormen bijgevolg op geen enkele manier ondersteuning voor uw bewering werkzaam te zijn geweest voor de minister van handel.

Gezien u noch uw relatie met Anwar-ul Haq Ahadi, noch uw werkzaamheden voor zijn ministerie aannemelijk hebt gemaakt kan ook aan uw vermeende problemen met de taliban als gevolg hiervan geen geloof worden gehecht.

Wat uw beweerde problemen met de taliban in uw geboortedorp in Hisarak (Nangarhar) dient te worden opgemerkt dat deze niet langer actueel.

U verhuisde met uw familie naar Kaboel en woonde daar tot aan uw vertrek (vier jaar) zonder enige problemen te kennen. Niemand in uw familie had problemen met de taliban (CGVS p. 5-6; p. 11) en ook u stelt de eerste jaren in Kaboel en het eerste jaar van uw werkzaamheden bij het ministerie geen problemen te hebben gekend (CGVS p. 5). Uw recente problemen met de taliban zijn zoals eerder gesteld niet geloofwaardig. Bijgevolg kan worden gesteld dat u heden geen actuele vrees meer dient te koesteren voor de taliban, indien u al effectief problemen zou hebben gekend in Hisarak.

U komt bijgevolg niet in aanmerking voor toekenning van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De andere documenten u neerlegt en die hierboven niet werden besproken veranderen niets aan deze beoordeling. De puntenlijsten bevestigen enkel het feit dat u hebt school gelopen in Kaboel, hetgeen hier niet betwist wordt. Uw taskara vormt een ondersteuning van uw identiteit en herkomst, hetgeen hier evenmin betwist wordt.

U komt evenmin in aanmerking voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het

licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

U woonde immers de laatste vier jaar voor vertrek met uw familie in Qala Zaman Khan, 16de district, Kaboel (Verklaring DVZ punt 10) en liep er ook school, ter staving waarvan u twee puntenlijsten neerlegt (toegevoegd aan administratief dossier). U kon er terecht bij familie gezien er al andere familieleden van u in Kaboel woonden. U stelt elf neven te hebben in Kaboel die allen een eigen huis bezitten (CGVS p. 4; p. 10-11). Uw ouders en uw twee zussen wonen in Kaboel (Verklaring DVZ punt 13a en 16). Beide zussen zijn gehuwd (CGVS p. 11). U bent gehuwd met H.(...) S.(...), jullie hebben twee kinderen samen. Zowel uw vrouw als uw kinderen en uw schoonouders wonen in Kaboel (Verklaring DVZ punt 15a en 16).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing struikelt over details en meer aan muggenzifterij doet dan een antwoord te bieden op zijn vluchtverhaal.

Wat betreft zijn familieband met de Afghaanse minister van handel, Anwar-ul Haq Ahadi, geeft verzoeker aan dat hij zich vergist heeft in zijn exacte verwantschap en licht toe dat hij tijdens het interview verklaarde dat zijn zus gehuwd is met de heer Anwar-ul Haq Ahadi, maar zij in feite gehuwd is met diens broer, de heer E.H.A.. De heer Anwar-ul Haq Ahadi is tevens zijn neef langs vaderszijde, hij is één van de zonen van zijn tante, de zus van zijn vader. Verzoeker legt verder uit dat hij heel veel familie heeft en dat de mannen in de familie bovendien vaak met meerdere vrouwen getrouwd zijn zodat het moeilijk is voor hem om er nog aan uit te kunnen wie nu precies met wie getrouwd is, wie dan een kind is van welke vrouw, e.d. Hij benadrukt dat hij zijn vergissing vervolgens onmiddellijk heeft aangegeven en rechtgezet.

Voorts wijst verzoeker erop dat hij thans nog maar 20 jaar oud is en zich in zijn jonge leeftijd niet met politiek heeft beziggehouden, wat volgens hem uitlegt waarom hij niet in detail het verloop van de carrière van de heer Anwar-ul Haq Ahadi weet uiteen te zetten. Verzoeker had bovendien nooit veel contact met deze man. Daaruit concluderen dat hij geen familieband zou hebben met de heer Anwar-ul Haq Ahadi, is volgens verzoeker onredelijk.

Dat verzoeker overigens geen foto van zichzelf en de heer Anwar-ul Haq Ahadi kan voorleggen, wijt hij aan het feit dat laatstgenoemde slechts de schoonbroer van zijn zus is. Het is dan ook helemaal niet vreemd dat verzoeker geen foto's heeft van zichzelf met een broer van zijn schoonbroer. Bovendien betreft de heer Anwar-ul Haq Ahadi een zeer druk bezet man die sowieso al weinig tijd kan vrijmaken voor zijn naaste familie, laat staan voor de familieleden van zijn schoonzussen.

Wat zijn functie betreft als veiligheidsagent voor het ministerie van handel, stelt verzoeker dat deze beknopt was. Hij hield samen met zijn neef de beelden van de veiligheidscamera's in het oog en bij verdachte gebeurtenissen, gaf hij dit door aan zijn overste en soms begaf verzoeker zich naar de verdachte personen in kwestie. Hij specificeert dat hij gewoon zijn job deed die er voornamelijk in bestond om in de kelder de camerabeelden in het oog te houden, zodat hij weinig contact had met andere collega's. Hij diende enkel de gegevens door te geven aan zijn overste. Verzoeker deed het werk nog niet lang, was nog jong zodat hij nog niet veel verantwoordelijkheid kreeg. De exacte structuur van het ministerie kent verzoeker niet omdat zijn werk immers erg beperkt was.

Verzoeker heeft geen officiële documenten bij zich die zijn tewerkstelling kunnen bewijzen, doch wijst op de video-opname voorgelegd van zijn overste waarin deze bevestigt dat verzoeker effectief gewerkt heeft voor het ministerie en problemen kreeg met de taliban. Hij geeft aan dat dit, zoals opgemerkt wordt in de bestreden beslissing, uiteraard enkel werd gemaakt m.o.o. verzoekers huidige asielaanvraag. Verzoeker heeft hierom verzocht precies omdat hem door verwerende partij tijdens het verhoor werd duidelijk gemaakt dat hij zou moeten bewijzen dat hij voor het ministerie heeft gewerkt. Dat maakt de verklaring echter niet ongeloofwaardig.

Verzoeker gaat niet akkoord met het besluit van de commissaris-generaal dat zijn problemen in Hisarak niet meer actueel zouden zijn. De taliban is verzoeker zelfs op het spoor gekomen toen hij in Kabul woonde. Nu verzoeker een doelwit blijkt voor de taliban, meent hij dat hij nooit meer veilig zal zijn voor hen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 juncto 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat de algemene veiligheidssituatie

in het dagelijks leven te Afghanistan er nog steeds slecht aan toe is en er talrijke overtredingen op de Mensenrechten gebeuren. Hij verwijst naar de “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” om te besluiten dat er rekening moet worden gehouden met de veiligheidssituatie in het gebied waarvan men afkomstig is, in plaats van het herkomstland. Hij geeft aan dat volgens verwerende partij enkel gekeken moet worden naar de situatie in Kabul, en niet naar het gebied waarvan verzoeker afkomstig is, namelijk Alimkhal, gelegen in het district Hisarak in de provincie Hangarhar, terwijl hij hier het grootste deel van zijn leven heeft doorgebracht, en er altijd naar school heeft gegaan. Hij vervolgt dat zijn ouders geen enkel eigendom hebben in deze streek en thans louter een woning van een familielid huren.

Verzoeker verwijst en citeert uit het reisadvies van buitenlandse zaken waarin afreizen naar Afghanistan, en meer in het bijzonder Kabul, ten stelligste wordt afgeraden. Verzoeker stelt dat Kabul in het algemeen erg onveilig, en in het bijzonder de aanslagen meestal gericht zijn tegen o.a. de Afghaanse autoriteiten. Verzoeker benadrukt hierbij dat hij zelf werkte voor de overheid en daardoor des te meer gevaar loopt.

Verzoeker besluit dat een terugkeer naar Afghanistan hem dan ook zou blootstellen aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, hetgeen in strijd is met artikel 48/4, doch eveneens artikel 3 EVRM.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de motivering van verwerende partij foutief en tegenstrijdig is en weidt hij verder uit over wat een afdoende motivering vereist.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van 10 en 11 van de Belgische Grondwet en de overige beginselen van gelijkheid, voert verzoeker aan dat voor niet-vluchtelingen de federale overheidsdienst buitenlandse zaken heden afraadt naar Afghanistan af te reizen terwijl voor vluchtelingen, zoals *in casu* verzoeker, men er geen graten ziet in het statuut van vluchteling dan wel de subsidiaire bescherming te ontzeggen. Luidens verzoeker is dit minstens een schending van het gelijkheidsbeginsel en non-discriminatiebeginsel.

2.5. Er worden geen nieuwe stukken toegevoegd aan het verzoekschrift.

2.6. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk maakt werkelijk familie te zijn van Anwar-ul Haq Ahadi, de voormalige minister van handel, (ii) hij niet aannemelijk maakt effectief als veiligheidsagent voor het ministerie van handel in Kabul te hebben gewerkt, (iii) zijn beweerde problemen met de taliban in zijn geboortedorp in Hisarak (Nangarhar) niet langer actueel zijn, en (iv) burgers uit de provincie Kabul actueel geen reëel risico lopen op ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 8 maart 2016, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking

kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.7. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient de Raad immers vast te stellen dat verzoekers relaas op een aantal cruciale punten geloofwaardigheid ontbeert.

2.7.1. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt werkelijk familie te zijn van Anwar-ul Haq Ahadi, de voormalige minister van handel.

2.7.1.1. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker zijn familieband met Anwar-ul Haq Ahadi niet concreet kan duiden: *"(...)Gevraagd naar uw relatie met de minister zegt u dat hij uw neef langs vaderskant is, de zoon van uw vaders zus (CGVS p. 4). U vergist zich echter in de naam van de echtgenoot van uw vaders zus, de vader van Anwar-ul Haq Ahadi. U noemt aanvankelijk A.(...) J.(...). Gezien beiden niet dezelfde naam delen is het duidelijk dat A.(...) J.(...) niet de vader is van Anwar-ul Haq Ahadi. U corrigeert zichzelf spontaan en noemt Q.(...) A.(...) H.(...). Wie A.(...) J.(...) dan wel mag zijn kunt u niet zeggen (CGVS p. 9). Dat u zich zo zou vergissen in de namen van familieleden doet uw kennis ingestudeerd overkomen.*

Verder doorgevraagd naar uw relatie met de minister herhaalt u dat hij uw neef langs vaderszijde is. Gevraagd naar zijn kinderen noemt u R.(...) en T.(...) H.(...). U stelt ook dat hij drie vrouwen had: één die overleden is, één waarvan hij ondertussen is gescheiden en zijn huidige vrouw, F.(...) G.(...) (CGVS p. 9). U vermeldt in het geheel niets over uw zus. Wanneer men u later in het interview vraagt naar het werk van de echtgenoten van uw beide zussen zegt u opeens dat uw zus gehuwd is met Anwar-ul Haq Ahadi (CGVS p. 11). Dat u dit eerder in het geheel niet zou vermelden is weinig aannemelijk. Dat het hier niet om een vergissing ging mag duidelijk zijn. Gevraagd naar de werkzaamheden van de echtgenoten van uw zussen zegt u: "Een van hen is minister. Anwar-ul Haq Ahadi is haar man." (CGVS p. 11). Ter bevestiging wordt u gevraagd: "Uw zus is getrouwd met de minister van handel?", waarop u bevestigend antwoordt (CGVS p. 11). Toch wijzigt u uw verklaringen nog na het interview. Zowel via een fax van uw sociaal assistent (toegevoegd aan administratief dossier) als via een handgeschreven briefje (toegevoegd aan administratief dossier) verklaart u op respectievelijk 19 februari 2016 en 22 februari 2016 dat uw zus niet met de minister zelf maar met E.(...) H.(...) A.(...), de broer van Anwar-ul Haq Ahadi, gehuwd zou zijn. Het dient weinig betoog dat dergelijke wijzigende verklaringen uw geloofwaardigheid sterk ondermijnen.(...)"

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan dat hij zich vergist heeft in zijn exacte verwantschap met de voormalige minister van handel en volhardt dat hij zijn neef is langs vaderszijde en dat zijn zus, in tegenstelling tot wat hij verklaard heeft tijdens het interview, gehuwd is met diens broer.

Verzoeker kan niet overtuigen aangezien hij beweert dichte familie te zijn van de minister (gehoor CGVS, p. 9). Vooral het zeer duidelijk stellen *"Een van hen is minister. Anwar-ul Haq Ahadi is haar man." (CGVS p. 11).* en *"Uw zus is getrouwd met de minister van handel? Ja."*, terwijl verzoeker bij de vragen over de minister antwoordt dat hij een zoon en een dochter heeft, drie vrouwen heeft en op dit moment zijn vrouw F.G. noemt. Verzoeker heeft zich inderdaad vergist terwijl redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij zich niet zou vergist hebben indien zijn relaas op enige waarheid steunt.

Verzoekers verweer dat hij veel familie heeft en de mannen bovendien vaak met meerdere vrouwen getrouwd zijn zodat het moeilijk is om er nog aan uit te kunnen wie met wie getrouwd is en wie een kind is van welke vrouw, biedt geen vergoelijking voor het feit dat hij wijzigende verklaringen aflegt aangaande zijn familiebanden met de voormalig minister van handel. Van verzoeker kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij, ook al heeft hij een grote familie, duidelijk en concreet zijn familiebanden kan aangeven, zeker wanneer het gaat over de man van zijn zus, zijn zwager die bovendien een neef zou zijn. Dit klemmt des te meer nu verzoeker nog tijdens de procedure voor het Commissariaat-generaal zijn "vergissing" rechtzet en stelt dat "Ezhar ul Haq Ahady", de broer van de minister de echtgenoot van zijn zus is, en hij terechtzitting, gevraagd naar de naam van de echtgenoot van zijn zus stelt dat zij getrouwd is met "Wazir ul Haq Ahady". Wanneer wordt opgemerkt dat dit weer een andere naam is, stelt verzoeker dat de minister twee broers heeft. Dit doet geen afbreuk aan deze vaststelling die in wezen de geloofwaardigheid, dat hij gerelateerd is aan de ex-minister van handel, finaal ondergraaft.

Bovendien verklaart verzoekers uitleg evenmin het feit dat verzoeker zich zelfs vergist heeft in de namen van zijn familieleden. Dat hij zich vergist heeft in de naam van de vader van Anwar-ul Haq Ahadi en aanvankelijk een naam opgeeft, met name A.J., waarvan duidelijk is dat deze de vader niet is van voornoemde gezien ze niet dezelfde naam delen, en verzoeker na confrontatie hiermee zelfs niet kan zeggen wie deze persoon dan wel mag zijn, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden verwantschap met Anwar-ul Haq Ahadi.

2.7.1.2. Daarnaast dient te worden gewezen op het feit dat verzoeker weinig weet over de carrière van Anwar-ul Haq Ahadi. Zo wist hij niet dat hij ook minister van economie was, wanneer hij minister van handel werd, wie voorheen of nadien deze positie invulde, en hoe lang hij minister van handel was (gehoor, 4). Verzoekers uitleg hiervoor, met name dat hij nog maar 20 jaar oud is en hij zich in zijn jonge leven niet met politiek heeft beziggehouden en hij ook nooit veel contact had met deze man, overtuigt de Raad niet. Vermits verzoeker verklaarde dankzij zijn neef, Anwar-ul Haq Ahadi, tewerkgesteld te zijn in zijn ministerie, en aldus dicht stond bij hem, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij interesse toont in de carrière van deze persoon en hierover gedetailleerde verklaringen kan afleggen. Dat dit bij verzoeker niet het geval is, ondermijnt opnieuw zijn geloofwaardigheid.

2.7.1.3. Verder legt verzoeker geen enkel document noch foto's neer die zijn verwantschap met Anwar-ul Haq Ahadi kunnen staven. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, kan verwacht worden dat verzoeker met een dergelijk belangrijk persoon in zijn dichte familie tenminste een keer op de foto zou staan.

Waar verzoeker stelt dat Anwar-ul Haq Ahadi slechts de schoonbroer is van zijn zus en het helemaal niet vreemd is dat hij geen foto's heeft van zichzelf met een broer van zijn schoonbroer, kan hij, gelet op voorgaande vaststellingen, niet worden gevolgd. Anwar-ul Haq Ahadi is, luidens verzoekers verklaringen, zijn (volle)neef langs vaderskant. Er mag dan ook verwacht worden dat verzoeker tenminste een keer met zijn neef op de foto zou staan.

Verzoeker heeft overigens verklaard foto's te hebben gehad op zijn Facebookaccount, maar deze te hebben verwijderd uit angst voor de taliban (gehoor CGVS, 8). Zoals in de bestreden beslissing correct wordt opgemerkt is er echter geen reden waarom niemand van zijn familie hem deze foto's opnieuw zou kunnen doorsturen of waarom hij geen afdrucken van familiefoto's e.d. zou kunnen neerleggen.

Verzoeker legt wel foto's neer van A.R.J. met Anwar-ul Haq Ahadi, doch deze foto's staven echter op geen enkele manier verzoekers verwantschap met Anwar-ul Haq Ahadi.

Dat verzoeker geen enkel tastbaar bewijs neerlegt ter staving van zijn verwantschap met Anwar-ul Haq Ahadi ondermijnt verder de geloofwaardigheid van deze familieband.

2.7.2.1. Voorts stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vast dat, gelet op zijn zeer beknopte beschrijving van en incoherente verklaringen over zijn functie, verzoeker niet aannemelijk maakt effectief als veiligheidsagent voor het ministerie van handel in Kabul te hebben gewerkt: *"(...)Gevraagd naar een beschrijving van uw functie bij het ministerie van handel is uw antwoord zeer beknopt. U controleerde de veiligheidscamera's in en rond het ministerie. U ondervroeg verdachte personen en volle opnamebanden moest u overhandigen aan uw verantwoordelijke (CGVS p. 4). U zat in een kelder en hield twee beeldschermen in het oog (CGVS p. 5). Meer kunt u niet vertellen over de inhoud van uw functie. U beweert nooit de kelder te hebben verlaten tijdens uw werkdag (CGVS p. 5). Dit strookt niet met uw eerdere verklaring dat u verdachten moest ondervragen (CGVS p. 4). Gevraagd naar de structuur van het ministerie slaagt u er niet in een coherent antwoord te formuleren. U hebt het over de minister; deputies; departementshoofden; etc. maar u schetst geen samenhangende structuur (CGVS p. 9). Gevraagd onder welk departement u viel stelt u dat u onder geen enkel departement of deputy viel. U zou onder A.(...) hebben gewerkt, die op zijn beurt onder de minister werkte (CGVS p. 9). Wie er verder nog verantwoordelijk was voor de veiligheid van het ministerie weet u niet (CGVS p. 9). U kent geen enkele collega persoonlijk of zelfs maar bij naam (p. 9), behalve uw neef M.(...) J.(...) (CGVS p. 5). Gevraagd naar iemand die u kent binnen het ministerie noemt u de huidige en de voormalige secretaris van de minister. Dat u enkel personen op dergelijke hoge posten zou kennen, maar niemand in uw directe werkomgeving, is weinig geloofwaardig. Verder noemt u doorheen het gehoor enkel de veiligheidsverantwoordelijke A.(...) J.(...) (CGVS p. 5). Dat u, die stelt meer dan een jaar als veiligheidsagent voor het ministerie van handel te hebben gewerkt (CGVS p. 5), zo weinig over uw werk, uw werkomgeving en uw collega's zou kunnen vertellen maakt uw verklaringen weinig geloofwaardig.(...)"*

In de mate verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat zijn functie slechts beknopt was en specificeert dat hij samen met zijn neef de beelden van de veiligheidscamera's in het oog hield en hij bij verdachte gebeurtenissen dit doorgaf aan zijn overste en zich soms begaf naar de verdachte personen in kwestie, stelt de Raad vast dat van een veiligheidsagent die werkzaam zou zijn op een ministerie in Kabul, redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij/zij concreter, coherent en spontaan zijn functie kan beschrijven tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal en hij/zij ook spontaan de veiligheidsmaatregelen in en rond het ministerie zou kunnen beschrijven. In de bestreden beslissing wordt dan ook correct het volgende gesteld: *"Gevraagd naar een beschrijving van uw functie bij het ministerie van handel is uw antwoord zeer beknopt. U controleerde de veiligheidscamera's in en rond het ministerie. U ondervroeg verdachte personen en volle opnamebanden moest u overhandigen aan uw verantwoordelijke (CGVS p. 4). U zat in een kelder en hield twee beeldschermen in het oog (CGVS p. 5). Meer kunt u niet vertellen over de inhoud van uw functie. U beweert nooit de kelder te hebben verlaten tijdens uw werkdag (CGVS p. 5). Dit strookt niet met uw eerdere verklaring dat u verdachten moest ondervragen (CGVS p. 4). Gevraagd naar de structuur van het ministerie slaagt u er niet in een coherent antwoord te formuleren. U hebt het over de minister; deputies; departementshoofden; etc. maar u schetst geen samenhangende structuur (CGVS p. 9). Gevraagd onder welk departement u viel stelt u dat u onder geen enkel departement of deputy viel. U zou onder A.(...) hebben gewerkt, die op zijn beurt onder de minister werkte (CGVS p. 9). Wie er verder nog verantwoordelijk was voor de veiligheid van het ministerie weet u niet (CGVS p. 9). U kent geen enkele collega persoonlijk of zelfs maar bij naam (p. 9), behalve uw neef M.(...) J.(...) (CGVS p. 5). Gevraagd naar iemand die u kent binnen het ministerie noemt u de huidige en de voormalige secretaris van de minister. Dat u enkel personen op dergelijke hoge posten zou kennen, maar niemand in uw directe werkomgeving, is weinig geloofwaardig. Verder noemt u doorheen het gehoor enkel de veiligheidsverantwoordelijke A.(...) J.(...) (CGVS p. 5). Dat u, die stelt meer dan een jaar als veiligheidsagent voor het ministerie van handel te hebben gewerkt (CGVS p. 5), zo weinig over uw werk, uw werkomgeving en uw collega's zou kunnen vertellen maakt uw verklaringen weinig geloofwaardig."* Het hoeft evenwel geen betoog dat het louter wijzigen of nuanceren van eerdere verklaringen niet volstaat om de vaststellingen in de bestreden beslissing die steun vinden in het administratief dossier te weerleggen of te verklaren. Ook zijn jeugdige leeftijd en de bewering dat hij weinig contact had met andere collega's biedt geen verschoning voor het feit dat hij zo weinig over zijn werk, zijn werkomgeving en zijn collega's kan vertellen.

2.7.2.2. Ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel officieel document neerlegt ter ondersteuning van zijn functie bij het ministerie van handel.

De handgeschreven verklaring, naar verzoeker beweert ondertekend door de voormalige minister van handel Anwar-ul Haq Ahadi, betreft louter een handgeschreven briefje zonder hoofding, stempel of enig ander officieel kenmerk. De commissaris-generaal geeft correct aan dat het niet aannemelijk overkomt dat de minister van handel, indien verzoeker werkelijk tewerkgesteld was in zijn departement (en hij bovendien een familielid van hem was), hij enerzijds geen officiële stukken ter bevestiging van zijn diensten zou kunnen/willen uitreiken, maar dan wel zijn toevlucht zou nemen tot een handgeschreven briefje zonder officieel karakter. De authenticiteit van dit document is dan ook uitermate betwistbaar.

Wat betreft de CD-ROM met een video-opname van – naar verzoeker verklaart – A.J. waarin hij verklaart dat verzoeker effectief werkzaam was voor het ministerie en problemen kreeg met de taliban, oordeelt de commissaris-generaal terecht dat dit duidelijk om een gesolliciteerde video-opname gaat die werd geregistreerd ter staving van zijn asielaanvraag. Gezien verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot zijn werk voor het ministerie en evenmin enig betrouwbaar document hieromtrent neerlegt, kan niet zonder meer worden afgegaan op de beweringen van de persoon in de video-opname.

Verzoeker legt eveneens drie foto's neer van A.J. waarop die te zien is samen met Anwar-ul Haq Ahadi. Gezien verzoeker zelf niet op deze foto's staat, vormen zij bijgevolg op geen enkele manier ondersteuning voor zijn bewering werkzaam te zijn geweest voor de minister van handel.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die voorgaande vaststellingen weerleggen of er een aannemelijk verklaring voor geven. Verzoeker komt immers niet verder dan het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die de desbetreffende motieven in een ander daglicht stellen.

2.7.3. Gelet op voorgaande is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht besluit dat, gezien verzoeker noch zijn relatie met Anwar-ul Haq Ahadi, noch zijn werkzaamheden voor zijn

ministerie aannemelijk heeft gemaakt, ook aan verzoekers vermeende problemen met de taliban als gevolg hiervan geen geloof kan worden gehecht.

2.7.4. Verder stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat zijn beweerde problemen met de taliban in zijn geboortedorp in Hisarak (Nangarhar) niet langer actueel zijn: *"(...) U verhuisde met uw familie naar Kaboel en woonde daar tot aan uw vertrek (vier jaar) zonder enige problemen te kennen. Niemand in uw familie had problemen met de taliban (CGVS p. 5-6; p. 11) en ook u stelt de eerste jaren in Kaboel en het eerste jaar van uw werkzaamheden bij het ministerie geen problemen te hebben gekend (CGVS p. 5). Uw recente problemen met de taliban zijn zoals eerder gesteld niet geloofwaardig. Bijgevolg kan worden gesteld dat u heden geen actuele vrees meer dient te koesteren voor de taliban, indien u al effectief problemen zou hebben gekend in Hisarak.(...)"*

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het hier niet eens is, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het plegen van een vrees voor vervolging en het volharden in zijn problemen met de taliban in Kabul, waarmee hij echter voorgaande vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht. Zoals hoger uiteengezet, zijn verzoekers recente problemen met de taliban niet geloofwaardig. Verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden dat hij heden een actuele vrees koestert voor de taliban, indien hij al effectief problemen zou hebben gekend in Hisarak.

2.7.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.8. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.9.1. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer

gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

2.9.2. In de mate verzoeker ter terechtzitting stelt dat hij afkomstig is van de provincie Nangarhar, Hisarak, en dat de subsidiaire bescherming moet beoordeeld worden ten aanzien van deze plaats, wijst de Raad op artikel 48/5, §3 waar wordt gesteld dat: *“Er (...) geen behoefte (is) aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :*

a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of

b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2;

en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.”

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal *in casu*, gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, correct de veiligheidssituatie in de provincie Kabul heeft beoordeeld. Verzoeker woonde immers de laatste vier jaar voor vertrek met zijn familie in Kabul (Verklaring DVZ, punt 10) en liep er ook school (puntenlijsten, stuk 11 administratief dossier). Tevens kon verzoeker er terecht bij familie (neven, ouders en zussen) en wonen zowel zijn vrouw en kinderen als zijn schoonouders in Kabul (Verklaring DVZ, punt 15a en 16).

2.9.3. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: *Afghanistan – Security Situation* van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en aanslagen op de aanwezige veiligheidsdiensten, overheidsfunctionarissen, en politici. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken waaruit verzoeker citeert, is immers louter bestemd voor reislustige Belgen en valt niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan immers niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is dan ook niet dienstig daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Waar verzoeker opmerkt dat de aanslagen meestal gericht zijn tegen Afghaanse autoriteiten en voorhoudt dat hij, gezien hij zelf voor de overheid werkte, daardoor des te meer gevaar loopt, kan hij niet worden gevolgd. Uit voorgaande overwegingen komt immers duidelijk naar voren dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers voorgehouden werkzaamheden bij het ministerie van handel. Dat hij tot een risicoprofiel behoort kan aldus niet ernstig worden volgehouden.

Gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9.4. In de mate verzoeker artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet geschonden acht daar voor niet-vluchtelingen een reis naar Afghanistan ten strengste wordt afgeraden terwijl voor vluchtelingen, zoals verzoeker, men geen graten ziet in het statuut van vluchteling dan wel de subsidiaire bescherming te ontzeggen, wijst de Raad erop dat het gelijkheidsbeginsel vereist dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden (RvS 17 juli 2002, nr. 109.418). Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling, *quod non in casu*.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS